

Загроза без обличчя : химерний роман

Олександра Черепан

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Наставниця

— Перебирайся до мене.

— Ні. Я люблю суп з тарганів, — так останнім часом завершується більшість наших розмов.

Завершувалася, поки Ксандера не відправили в тижневе відрадження, а я не залишилася наодинці зі своїми думками. Виявилося, йому не обов'язково бути поряд, щоб їх займати. Ксандер добре постарався, аби підкинути мені відповідну тему для міркувань.

— А я люблю тебе, — відказав він тоді, — тому справді не хотів би, щоб ти продовжувала жити в тій дірі. Подумай, гаразд?

Я кивнула й... з того часу думаю. Як можна мене любити? Це вперше він сказав щось таке, але навіть не помітив. А я йому ніколи не говорила ні про любов, ні про кохання. З одного боку, навіщо, якщо все й так очевидно? Ніби я з кожним зустрічним цілуюся. Звісно, це щось особливе. І для нього теж, бо те, що відбувається, я вже давно не можу списувати на однаково гарне ставлення до всіх. Настільки гарне воно тільки до мене, і хто в біса міг подумати, що усвідомлювати це настільки приємно? Я навіть зараз лежу й дурнувато всміхаюся. Добре, ще темно, тож ніхто мене не засудить.

З іншого боку... Я ніколи не зізнавалась у сильних почуттях. Їх не було. І кому не було, тож ця тема — дрімучий ліс для мене. Як той, що дуже намагався зробити нас із Ксандером частиною себе. Треба було в майстра бодай із ввічливості розпитати, як вони з його коханою раптом передумали дружити. Ні, сумнівна ідея. Я не хочу знати, чим моя тітонька займалася, перш ніж убитися. А от зізнаватись у коханні хочу. Це відкриття звалюється, ніби сніг на голову, і не дає мені вже заснути до самого світанку.

То на краще. Після зіткнення з відьмою я сплю спокійно, тільки втопившись настільки, що відразу провалююсь у в'язку темряву, у

якій не існує нічого. Інакше мене відкидає в минуле. Завжди в той самий момент, де я відчайдушно хапаюся за понівечене тіло, та чуже серце невблаганно спиняється. Я нічого не бачу за сльозами, а тваринний страх продовжує випалювати мої легені. Я кричу так довго, що перестаю чути себе. Которі каже, що те саме відбувається в дійсності.

Так, Которі. Я знала, що переселення в гуртожиток не обійдеться без нових знайомств і небажаного сусідства. Тільки от слабо оцінювала ступінь небажаності. Сама винна, нахіба всім про свої плани п'яткати? Але тоді мені надто хотілося поділитися з усім світом, тож під гарячу руку потрапила Юкіо. Моє прагнення вчитися її неймовірно зворушило й наштотувало на жакливу ідею: Которі склала б мені чудову компанію.

— Вона сильна, — перелічувала Юкіо, — розумна. Мене любить аж занадто, нема в мені стільки хорошого. Та відданим людям я хочу забезпечити гарне майбутнє. Якщо житимемо в мирі за законами імперії, то їй би теж не завадило хоча б дізнатися про існування тих законів. Придивитесь одна за одною.

— Я спатиму спокійно, — змахнула неіснуючу сльозинку Кей.

А я сподівалася, що вони всі забудуть і про мене, і про Которі. Ксандер допоміг мені облаштуватися в Моріку ще в розпал літа. Спекотні дні поволі наближали початок запланованого навчання, а мій настрій псували тільки таргани. Їх у непримітному двоповерховому гуртожитку виявилось забагато. Ліжок — замало. Жодного. У цьому місті всі схиблені на клятих футонах 1, тож і мені довелося змиритися. Я навіть почала звикати до відсутності інтер'єру, аж раптом Которі вирішила прикрасити його своєю присутністю.

— Післязавтра перша зустріч із пані Майрою, — проголосила вона. — На таке тільки телепні безмозкі спізнюються.

Я так і не второпала, як псування мого настрою мало допомогти їй не спізнитися. Звісно, поселили нас в одну нещасну кімнату, де в особливо паскудні дні вода з даху стікалася в цілі хлюпанки. Чи могла я дозволити собі інше? Можливо, адже за навчання передбачалася стипендія. Спершу я думала, що це дурнувятий жарт Тая. Ну як хтось може тебе вчити і ще й давати за це гроші? Виявилось, може. Та сплавляти всі заощадження на тимчасове помешкання я не бачила жодного сенсу. А жити із Ксандером...

— Вдався, — шипить Которі. — Я не можу так спати.

— Що вже не так? — різко сідаю посеред купи книжок, якими обкладено мій футон. Останнім часом я надто добросовісно вправляюся в читанні.

— То кричиш уві сні, — загинає пальці вона, — то сопеш надто голосно. Думаєш, твій рудий це витримає?

— Бляха, — від злості кулаки стискаються самі собою, — у мене нежить! Який у біса рудий?

— Бачила я, які він листи тобі шле, — зловтішно посміхається Которі. — Юкіо дуже нахвалювала його художні здібності, ні з ким не сплутаєш.

— Ти, — сама не помічаю, як опиняюся біля неї та стискаю руки на горлі. Мала б зробити це значно дужче, та вираз чужого обличчя повертає мене до тям. Вона знущається. Я не можу програти й зіпсувати собі всі плани вбивством якоїсь хвойди.

— Ти, — повторюю вже рівнішим тоном, — розлініяла цю кімнату дідьковою крейдою й пішла копірситися в моїх речах?

— За кого мене маєш? — шкіриться вона так зухвало, ніби я не продовжую тримати руки на її тонкій шії. — Та писанина лежала так, ніби ти з усією імперією вирішила змістом ділитися. Сама винна!

Переводжу погляд на підвіконня. Справді, прочитати написане на зім'ятому аркуші не так складно. Навіть мені, бо хитрих

ієрогліфів там нема. Ксандер пожалів. І значно поліпшив мій настрій кілька днів тому. Тоді у вікно раптом постукав ворон, якого я вирішила впустити, а не зарубати в повітрі, як радив Хігата. Лист, от що мені передали.

Ксандер переказував останні події. Малесеньке містечко, а роботи — хоч греблю гати. То на підпільний цех обробки бурштину хтось скаржиться, то паркан у сусідів краде. Зі справді цікавого... Довелося виловлювати з колодязя бобра. Його портрет Ксандер не полінувався відтворити, чим розчулив мене ледь не до сліз. Десь він справді малювати тренувався, адже бобер йому вдався набагато краще за собаку, з якої почалося наше знайомство. Згадка про неї повертає на моє обличчя дурнувату усмішку. Я відволіклася.

Тому пропускаю той момент, коли мене б'ють ногами в живіт, і тепер уже сама гепаюся спиною на підлогу. Відразу перекочуюся на безпечну відстань, аби не дати зачепити себе ще раз. Которі тільки погрожує кулаком.

— Надто самовпевнена, — дорікає вона. Світанок досі не настав, і її сірі очі здаються чорними. — Іди вже своїх тарганів лови, бо мене скоро знудить від твоєї присутності.

— Тепер це і твої таргани, — підповзаю назад до білої лінії, що умовно розділяє кімнату на дві частини. За логікою Которі, крейда мала створити ілюзію особистого простору. Втім, не вберегла навіть мої речі, яких досі лишається сміховинно мало.

— Я збираюся добряче поспідати в кав'ярні, не кожен день такий важливий, — Которі більше на мене не дивиться та складає свій футон. Його оточують паперові журавлики, а не книжки. Можу тільки гадати, навіщо потрібно так багато пташок.

Спостерігаю, як моя сусідка вдягається й гупає дверима. Тоді повертаюся до вікна, щоб зустріти перші сонячні промені. Так, день справді важливий. Мені теж не варто баритися.

Намагаюся вкласти чуба гребінцем, який мені подарувала Сага. Зав'язую важкі чоботи. Переконаюся, що сорочка не дуже пом'ята, перш ніж натягнути її на себе. Прискіпливо роздивляюся своє відображення в шибіці. У такі моменти мені дуже не вистачає своєї кімнати з нормальним дзеркалом. І Кей. Вона б не пропонувала мені вбитися, якби в мене раптом почався нежить. Але зараз їй, вочевидь, узагалі не варто знати, що я встигла захворіти. У таку спеку... Жалюгідно.

Підбираю Хігату й теж рушаю сходами вниз. Роблю величезну помилку, вирішивши привітатися з мечем.

— Обожаю тебе, — відгукується Хігата. — Поки перегавкуєшся з приводом і без, то й мені не нудно.

— А це день лише почався, — зітхаю я. — Боюсь уявити, що буде далі.

— Ми давно нічого не палили, — меч вирішує висунути претензію, щойно гуртожиток лишається позаду.

— Ніяких згадок про драконів, слава їм. У цих книгах тільки історія в загальних рисах. Тіні з їхньою розгалуженою системою кланів, переселенці з бажанням обрати єдиного правителя. Обрали. Вірування у свого бога почали насаджувати. Не надто успішно, здалися. Якось катавасія, не інакше.

— Бо нічого по суті, — Хігата починає звучати справді засмучено. — Не можна розказати історію, оминувши магію. Дивно, що хтось узагалі спробував.

— Ми ж і намагаємося лишити тільки такі праці, — низую плечима.

Тоді підбираю біля одного з будинків яблуко та звертаю до порту. Не така я й голодна, надто марнотратно гаяти залишки часу на приготування сніданку. Ще зовсім трохи, й у моєму житті з'явиться щось нове. Драconi милосердні, тільки б нове виявилось хорошим!

Якийсь час споглядаю на метушню біля кораблів. Кілька разів уже домовлялася тут про роботу, хоча Ксандер і не вірив, що з мене буде вантажниця. Передбачувано: як він міг вірити, якщо дізнавався про мої плани вже по їхньому звершенню? Інакше б розмови про «перебирайся до мене» невідворотно перетікали у «візьми грошей, будь ласка». Для нього, може, то дрібниці, а я маю довести, що ладна не тільки відрізати чужі голови. Тягати туди-сюди товар виявилось не набагато важче, а отримати гроші не з рук Сейджі — у сотню разів приємніше. Скоро я взагалі перестану згадувати колишнього працедавця. Обов'язково.

Сонце продовжує здійматися небосхилом, а я плентаюся вздовж узбережжя, щоби врешті звернути до потрібної вулиці. За завченою адресою мені уявляється бібліотека з вітражними вікнами. Не постраждала від пожежі. Де ще пані Майра могла запланувати зустріч із майбутніми учнями?

Здається, у себе вдома. Я зупиняюся біля маєтку зі світлого каменю й задумливо тру перенісся. Десь помилилась у розрахунках. Ні, з вулички поблизу вибідає Которі та швидко розвіює мої сумніви щодо місця призначення. Ми завмираємо по різні боки від хлопця, що стовбичить перед високою аркою. Обмінюємося здивованими поглядами, а він тільки втягує голову в плечі. Це однаково не допомагає йому сховатися. Навіть зіщулившись, він залишається добряче вищим за Которі. Своїми тонкими ногами відразу нагадує мені чаплю.

— Чекаю, — привертає мою увагу дзвінкий голос.

При вході до маєтку стоїть жінка. Жестом кличе нас до себе, зводить брови — навіть звідси помітно її невдоволення. Зітхаю й першою ступаю крок уперед. Щоб опинитися перед дуже дивною конструкцією. На кріпленнях тримаються дерев'яні панелі, схожі на звичайні двері. Тільки от розташовані щільно рівно настільки, щоб не стукалися, обертаючись. Незрозумілого походження протяг таки

змушує панелі безперервно крутитися. Так само спантеличено роззираюся, проте протиснутися крізь них — найбільш очевидний спосіб дістатися до маєтку. Обхідних шляхів не існує. Принаймні таких, які не треба прорубувати перед собою мечем, а навряд чи жінка чекає від нас подібного. Тож я наважуюся.

Головне — вибрати відповідний момент. Крок, ще один, і от перша панель лишається позаду. На мене стрімко насувається наступна, та і її мені щастить оминати. Хоча до чого тут везіння? Власні виважені рухи нагадують мені впевненість Кіріна. Я танцюю. Щасливо всміхаюсь і продовжую прослизати крізь перешкоди. Устигаю вигадати собі ритм і почати лічити кроки, як раптом щось змінюється. Панелі прискорюються, трощать мою попередню стратегію. Протяг обертається вітром, що от-от зіб'є мене з ніг.

Прискорююсь і я, дихання збивається. Долаю ще кілька панелей, а вже наступна летить на мене з такою швидкістю, що зіткнення здається неминучим. Починати навчання з гулями на лобі не входить у мої плани, тому останньої миті підстрибую, аби вхопитися за панель згори. Підтягуюся й витрачаю ще мить, щоб оцінити надійність усього навколо. Нульова. Я зараз звалюся. Тому вже не витрачаю час на міркування та кидаюся вперед. Мені вистачає кількох стрибків, аби здолати решту перешкод. Зіскакую з останньої панелі й завмираю, спершись на одне коліно.

Вдих. Видих. Зводжу очі. Жінка на горішній кам'яній сходинці приділяє всю увагу мені. Сонячні промені переломлюються в її окулярах-серпанках.

— Ви донька пані Майри? — видаю, перш ніж устигаю прикусити язика.

— Я — Майра, — жінка спускається на кілька сходинок, спостерігаючи, як з-за останньої панелі вислизає Которі. Вона мовчки зупиняється поряд зі мною, та я не кваплюся підійматися.

— Майра? — перепитала мама Ксандера, коли я останнього разу заходила вечеряти до його родини. — Звучить знайомо. Здається, ми однолітки.

Тоді якого біса ця жінка на вигляд радше моя однолітка?

Тим часом панелі виштовхують хлопця, який до того стовбичив перед аркою. От кому везіння дуже не вистачило: видається побитим з усіх боків. Тонкі ноги його більше не тримають, тож він сідає на траву поряд зі мною. Дарую йому косий погляд і навпаки встаю. Досить повзання навколішках. З язика майже зривається чергова дурниця, але мене уриває гамір позаду. Хтось ще проштовхується крізь панелі, нещасне дерево аж тріщить. Здоровило, який нарешті з'являється в полі нашого зору, виправдовує очікування.

Він широко всміхається й підходить потиснути руку Которі. Моя сусідка не встигає вчасно відвернутися й завмирає, гидливо скривившись.

— Джером! — із запалом представляється здоровило й обертається до мене. Я сама простягаю йому руку й намагаюся доброзичливо всміхнутися. Він оцінює жест, і моя рука губиться між чужими величезними долонями.

— Рувей, — киваю на сповнений вдячності погляд. Мене нарешті відпускають і звертають увагу на худорлявого хлопця. Той поправляє товсті окуляри й відповзає подалі від нас.

— Єврен, — шепоче він так тихо, ніби сподівається, що його голос сплутають із шелестом трави. Але Джером упевнено наближається, аби простягнути руку і йому. Наступної миті він смикає Єврена вгору й відходить, лише переконавшись, що той не має наміру знову падати.

На місці Джерому не стоїться, тож наступною він хапає за руку Майру. Та не виказує здивування й тільки коротко киває, а от Которі поряд зі мною приглушено шипить. Їй я косий погляд не

дарую. Моя увага зосереджується на Майрі, яка нарешті підходить до нас. Очі за скельцями виявляються пронизливо-світлими. І спинаються вони на мені.

— Нестандартне рішення, мені сподобалося, — раптом хвалить вона. — Ти теж молодець, вправно користуєшся своїм таланом.

Друге зауваження адресоване Которі. З подивом помічаю, як її бліді щоки вкриваються гарячковим рум'янцем. Той талан, що хист? До чого, псування мого настрою?

— На вас було шкода дивитися, — далі Майра звертається до хлопців. — Але шанс виправитися ще матимете, піти звідси зможете тільки тим самим шляхом. Як і зайти завтра вранці. І через день. Звикайте до нового пункту вашої рутини.

— Був би вдячний за пораду, як не пошкодити щось наступного разу, — зітхає Джером. Підозрюю, переймається він за панелі, а не свої кінцівки.

— Не маю на меті ставати вашою порадицею. Наставницею можете мене називати, але я тут першочергово для того, щоб вас оцінювати. І відпустити з відповідними рекомендаціями, коли прийде час. Моя думка стане основним фактором, який визначить ваше працевлаштування. Не заступництво впливових товаришів, — її погляд спинається на мені. Зціплюю зуби, перш ніж наважуюся на нього відповісти. Це такі натяки мені доведеться тут терпіти? Нічого дивного, що Которі вже готова перед нею на задніх лапках витанцьовувати! Відчуває споріднену зміїну натуру.

— У мене й невпливових нема, — уриває потік моїх думок тихий голос Єврена. — Тож я старатимуся.

«Нема, бо ти клятий підлабузник», — коментую про себе. Єврен втягує голову в плечі, ніби може мене почути. Я тільки пхикаю. Зауваження Майри зачепило мене набагато дужче, ніж мало б.

— Сьогодні нема потреби зі шкіри пнутися, — тим часом відказує вона. — Ми знайомимося, я складаю про вас враження.

Тож напишете невеличкий тест і можете бути вільними. До обіду впораєтеся.

Тест виявляється величким, тому відведеного часу мені не вистачає. Майра запрошує нас усередину та провадить до просторої кімнати на другому поверсі. Усе-таки не прогадала я з передчуттям про бібліотеку, от тільки ця виявилася особистою. Від того не менш вражаючою, але Майра не дозволяє її роздивитися. Одразу пропонує сісти за столи, на яких нас чекають скріплені аркуші й олівці. Простежую за чужою реакцією на завдання, перш ніж почати вчитуватися в ієрогліфи.

Єврєн поправляє окуляри й тут же береться щось писати. Голову в плечі більше не втягує, навпаки, вирівнює спину та починає здаватися підозріло впевненим. Джером чуває носа. Тоді потилицю, крутить між пальцями олівець, але теж доволі швидко згадує, навіщо той потрібен. Которі цю просту істину й не забувала, тож спостерігати за нею виявляється не цікаво. Тяжко зітхаю й повертаюся до своїх аркушів. Трясця...

Заради справедливості, кожен із введених символів виявляється мені знайомим. Безліч разів я поривалася поставити хрест на моїх токсичних стосунках з ієрогліфами, але Ксандер не дозволив. Я сама колись просила його побути мені за вчителя, от тільки швидко про той порив пошкодувала. А він надто відповідально поставився до мого прохання, тож довелося вчитися. Проти рішучого Ксандера не діяли жодні вмовляння, а надто розпускати руки мені не дозволили рештки совісті.

Отже, хай і не дуже швидко, але прочитати запитання мені під силу. Складніше з відповідями. Навіть запропоновані варіанти не спрощують мені життя. Почуваюся впевнено лише щодо пункту про вирощування заборонених психотропних речовин. Якщо Ксандера намагався задушити хлопець Арлен, яку відправили кілька років тому на плантації, і ще стільки ж виправних робіт їй гарантовано...

«Дійсне законодавство передбачає чотири роки покарання» — обводжу кружечком я. І ледь не ламаю від розпачу олівець уже на наступному запитанні.

Око за око, зуб за зуб — здавалося, наше суспільство функціонує за цим принципом, а що може бути простішим? Тести так не вважають. Запитання згадують терміни, які не викликають у мене жодних асоціацій, а відповіді видаються однаковими чи без винятку абсурдними. Може, проблема не в мені? Майра просто вирішила познущатися. Тільки наді мною, бо Єврен першим віддає їй свої аркуші та ввічливо киває на прощання. Те саме робить уже за кілька хвилин Которі.

Джером складає мені компанію ще якийсь час. Задумливо морщить носа, але співчутливі погляди адресує мені. Врешті таки закінчує до обіду й передає готову роботу Майрі.

— Хочеш, зачекаю? — пошепки питає він.

— Дякую, — вичавлюю із себе, — та не варто. Побачимось завтра.

Він із розумінням киває й виходить. Ми з Майрою залишаємося вдвох. Покинути приємне товариство мені не дають ще пів сторінки, і я налаштовуюся натикати решту кружечків навмання. Майстер казав, що частина відповіді завжди в самому запитанні... Та зараз це не спрацьовує. Мій погляд блукає книжковими полицями, але не може зачепитися ні за що путнє.

— Цікавишся літературою? — питає Майра. Я обертаюся до неї так різко, ніби хочу скрутити собі шию.

— Трохи є, — нейтрально відказую. Тепер вона думатиме, що в мене ще й з концентрацією уваги проблеми. Чудово.

— Можеш затриматися потім, пороздивлятися, — раптом усміхається Майра. — Тільки спершу допиши.

Я підіймаю кутики рота у відповідь і непомітно торкаюся руків'я меча.

— На скільки саджають за викрадення дитини? — без особливої надії питаю про себе.

— Убивають, — пхикає Хігата. — Тикай уже хоч щось, то проведемо ревізію літератури. Раптом у неї тут склад потенційно небезпечних текстів?

— Я про те саме подумала, — позначаю решту відповідей навшмань та простягаю аркуші Майрі. Вона схвально киває і жестом запрошує мене до полиць. Проте сама не лишається, тож бібліотека опиняється повністю в моїй владі. Тепер не стримуюся й широко всміхаюся: настала моя черга оцінювати любу наставницю. По такій кількості книжок можна доволі точно доповнити про неї враження й без дурнувятих тестів.

Я повільно йду вздовж полиць, вчитуючись у назви солідних томиків. Іноді беру книги до рук, але жодна моїх підозр не виправдовує. Про магію чи драконів тут нема нічого, тож якщо Майра на дозвіллі й задумується, як убити бога, то відповідну літературу тримає десь при собі. Під подушкою, може, як я мечі колись.

— Тиць моя радість, — тихо видихаю, зупинившись біля найвіддаленішої полиці. Пальці, якими намагаюся дотягнутися до книги, дрібно тремтять. — Хігато, знайшла.

...

Далі — у повній книжці «Загроза без обличчя : химерний роман».

nashaknyga.com.ua